

Recensie NRC ★★★★★ Unplugged

Tragikomische handleiding van Alex Ploeg voor de ondraaglijkheid van het bestaan

Cabaret In 'Unplugged' vertelt cabaretier Alex Ploeg over de jaren dat hij zich opsloot in zijn kamer. Maar grappen maken bleek een betere manier om je overeind te houden in een bestaan dat soms zinloos lijkt.

Alex Ploeg is een hardnekkige nihilist, blijkt in *Unplugged*, zijn derde cabaretprogramma. De wortels van zijn levenshouding liggen mogelijk in een les die zijn oudere broer op school had geleerd en doorgaf aan de vijfjarige Alex: op een dag zal de zon exploderen en de aarde vergaan.

Grappig vertelt Ploeg hoe hij daarna op het schoolplein stond als een veranderde kleuter. In het kringgesprek deed hij verslag van zijn weekend: hij had gewacht op „het onvermijdelijke” en vertelde over de zinloosheid der dingen („we zijn vleespoppen, worden door de tijd geduwd als door een gehaktmolen”).

Het kenmerkt de humor van cabaretier Alex Ploeg (39). Fantasieën worden groots opgeklopt en lekker gemarineerd, eet smakelijk. Een anekdote over een stel dat hem mee naar huis vroeg, voert Ploeg naar komische gedachtes over een orgie. De vraag die hem daarbij vooral bezighoudt: wat gebeurt er als het klaar is en de realiteit weer binnenkomt? Waar praat je dan over met elkaar?

Unplugged is een indrukwekkende cabaretvoorstelling van Alex Ploeg, die weet wat komisch acteren is. Hoe hij zich bijvoorbeeld verbeeldt dat Russische hackers meekijken als hij masturbeert, krijgt gewicht doordat hij erin slaagt duidelijk te maken dat zijn fantasie geen geforceerd comedymateriaal is. Zijn hersenspingsels zijn meer dan dat. Achter de oppervlakte

van de grap zie je de oprechte worsteling van een man die eindeloos relativeert om een leven te verdragen dat soms best lastig te verdragen kan zijn.

Op de vlucht

Ooit probeerde hij een andere oplossing uit om te vechten tegen een bestaan waarvan de reden zich maar lastig laat kennen. Liggend op het podium beschrijft Ploeg hoe hij dat liggen eens vier jaar heeft volgehouden. Op de vlucht voor leugens over een leven dat hij niet leefde, trok hij zich terug in zijn huis. „Helemaal *unplugged*”. In een grappige en schrijnende act verpakt Ploeg zijn aanpak uit die tijd in een soort handleiding: „Je gaat gedachtes krijgen in de trend van: waar ben ik mee bezig, ben ik nog wel iemand? Precies de gedachtes die we gaan wegdrukken.”

Dat hij in deze jaren weinig bereikte en veel aanrichtte, waaronder het verliezen van vrienden en het opbouwen van schulden, leren we uit twee mooie liedjes. Ook zijn parate kennis over betalingsherinneringen is een echo uit zijn kluzenaarsverleden. In een discussie met zijn vriendin over een brief stelt Ploeg haar gerust: „Dit is een herinnering, die kan je meteen vergeten. Na een aantal herinneringen komt er een aanmaning. Dat is eigenlijk je eerste herinnering.”

Unplugged is een erg geslaagde voorstelling over hoe zinloosheid en tragiek kunnen worden bestreden met onzinnigheden en met realistische verhalen over worstelende mensen. Dat is veel effectiever dan je naar binnen keren of je laven aan heldenverhalen, aldus Ploeg. Het resultaat is tragisch en grappig tegelijk, in wisselende accenten. Precies wat goede comedy moet zijn.